

**Iagttagelse af Gærdeverling, *Emberiza cirlus* L.,
ny for Danmarks Fauna.**

Af K. MADSEN.

Emberiza Cirlus Linnaeus, Syst. Nat. Ed. XII, I, p. 311 (1766
— S. Europa).

Søndag den 12. Oktober ved 11³⁰-Tiden, da jeg var cyklet ud til „Ærø Hale“, en Landtange ca. 1 km Øst for Marstal, saa Stranden og Strandengen ret øde ud, og jeg indstillede derfor min Kikkert mod 2 Hvide Vipstjerte, der i ca. 10 Meters Afstand fra mig trippede rundt i Græsset. Til min Ovraskelse opdagede jeg, at Vipstjertene var i Selskab med en Fugl, som jeg nok kunde bestemme som hørende til Verlingslægten, men som afgjort ikke hørte til de hidtil i Danmark iagttagne Fugle af denne Slægt. Tilfældigvis havde jeg et Par Dage i Forvejen set paa Afbildninger af tyske Verlinge, og da den paagældende Fugl ganske nøje svarede til Gengivelsen, bortset fra de langt stærkere Farver, fik jeg ved min Hjemkomst bekræftet min Formodning om, at det var en *Emberiza cirlus* L. ♂, der her, formentlig for første Gang, gæstede os. Jeg iagttog Fuglen i ca. 5 Min. paa 5—10 Meters Afstand og koncentrerede selvfølgelig hele min Opmærksomhed om dens Farvetegninger og

Bevægelser. Under den skinnende sorte Strube havde den et bredt, gult Halsbaand, og over en sort Øjenstribе et gult Baand. Forbrystet var graaligt, Kropsiderne gulrøde og Armsvingfjerene noget mørkere end de øvrige brunlige Svingfjer. Selve Hovedformen var omtrent som Kornverlingens, men Øjenstriberne og Issebaandet gav Hovedet et ret bredt Udseende og Øjnene et ejendommeligt vagtsomt Udtryk. Den bevægede sig, idet den søgte Føde, i hurtigt Løb henover Strandengen og var trind og kraftig ved Siden af de slanke Vipstjerte, som den iøvrigt næsten nøjagtig var paa Størrelse med. Beklageligvis havde jeg ikke bemærket en Fodgænger, der skræmmede Fuglene op, og idet Gærdeverlingen fløj ud mod Odden, hørte jeg dens Stemme, netop som angivet af FRIELING: „dji-dji-dji“. Jeg maatte afbryde min Ekspedition, og den følgende Morgen, da det blæste stærkt, havde jeg intet Resultat af Eftersøgningen.

Gærdeverlingen er udbredt som Ynglefugl fra Kaukasus og Krim over Lilleasien, Grækenland, Jugoslavien, Syd-Bulgarien, Italien, Frankrig, Spanien og Portugal til Nordvest-Afrika samt til Øerne i Middelhavet; mod Nord er den udbredt gennem Frankrig til Englands sydlige Grevskaber; i nyere Tid igen talrigere i Schweiz. Ogsaa i Tysklands sydvestlige Dele findes den ynglende, saaledes i det sydlige Baden og øvre Elsass, ved Mellem-Rhinen fra Heidelberg til Bonn, hvor den nordligste Yngleplads er paa Venus- og Kreuzberg. Yderligere yngler den regelmæssigt i Moseldalen fra Metz til Trier og ved Alken og spredt i Ahrdalen og Rhinpfalz. Strejfende Individuer er konstateret i det sydlige Württemberg, i Schwaben, omkring 8 Gange i Franken (Stadt-Prozelten, Würzburg, Höchstедt, Neuhaus, Nürnberg, Bamberg og Coburg), i Sauerland, ved Wolfenbüttel, Weiszenfels, Dresden samt 3 Gange paa Helgoland. 4 Skind i Museum Heineanum i Halberstadt bærer Paaskriften „Harz“. (NIETHAMMER: Handb. d. deutsch. Vogelkunde, I, 1937).

Tidspunktet for Fuglens Forekomst her syntes mig straks meget mærkeligt, men efterat jeg har faaet oplyst, at *Emberiza cirrus* ogsaa kendes som Ynglefugl i S.-England og da den 3 Gange er iagttaget ved Helgoland, er jeg af den Opfattelse, at dens Optræden som Strejfer i det sydvestlige Danmark ingenlunde kan forekomme usandsynlig.
